

Juntista huolta

Menin ennen vanhaan ossien luo lentämällä ensin Berliiniin ja köröttelemällä siitä sitten vuokra-autolla perille. Tegelin kenttä oli hankalan ahdas ja vuokra-autot ripoteltuina katujen varsille minne sattuu. Pikkubussi vei kyllä viereen, mutta jo heti alussa tunsin olevansa eksyksissä.

Sitten kun löysi sen vanhan formula-radan pätkän, Avus nimeltään, jossa hopeanuolet, ferrarit ja alfat kiisivät voittoihin, osasi taas suunnistaa. On kuitenkin aina hankalaa sompailla vieraalla maalla, etenkin pimeässä.

Päätinpä kokeilla lentämistä perille asti. Deedeeärrän aikaan Finnair lensi kerran vuodessa Leipzigin messuille. Se lento oli kummajainen, joka kiinnosti kovasti aika-
taulufriikkejä. Nyt ei edes Berliinistä pääse lentäen suoraan sinipaitojen vanhaan messukaupunkiin.

Matkatoimisto ehdotti ensin lentoa Münchenin kautta. Kestäisi kauhean kauan, mutta tulisi halvaksi. Kiitos ei. Tutkin vähän ja löysin yllättävän yhteyden Hampurin kautta. Loppupätkän lensi tuntematon yhtiö Cirrus Airlines, joka kyllä tekee Lufthansan kanssa yhteistyötä.

Vaihtoaika oli vain puolisen tuntia, eivätkä suomalaiset suostuneet tsekkaamaan matkaa perille asti. Koska piti vielä siirtyä terminaalista toiseen, lähetin riemurasiantani Cirrukselle sähköpostin, ja pyysin huolehtimaan kokemattomasta suomalaista matkailijasta. Muutaman minuutin kuluttua soitti lempeä-ääninen leidi ja rauhoitteli, ettei huolta.

Hampurissa odottikin virkailija portilla ja talutti perille. Oli vielä kirjoittanut minut sisään paluulennollekin. Pelkäsivät kai, että juntille jääkarhujen maasta käy kuin kauppateknikko Alwar Miettiselle Lasse Lehtisen kirjassa Uskottu mies. Miettisen piti yksin ja kielitaidottomana matkustaa johonkin kokoukseen Afrikkaan. Frankfurtissa hän kiiruhti kuulutuksen fünf und zwanzig jälkeen portille 24 ja joutui rahattomana ilman matkatavaroita hikiseen Bangkokiin.

No, minun matkani sujui kommelluksitta. Saa sitä näköjään vielä henkilökohtaista hoitoa, jos kehtaa kysyä. Koska muutkin hommat hoituivat kohtalaisesti, pääsi ehjin nahoin vähän lepuuttelemaan.

Saksit ovat hyvin ylpeitä suurista henkilöistään kuten Bach, Luther, Schumann ja Wagner. Pitävätpä Goetheakin saksina, koska hän sattui opiskelemaan Leipzigissä. Tuntuvat arvostavan yllättäen myös Kustaa Aadolfia, jonka joukot raikasivat Eurooppaa. Vahva perinne antoi uskoa kovina kommunismin aikoina ja pönkittää kehitystä tänään.

Messukaupunki Leipzig on todellakin toipunut hienoksi eurooppalaiseksi kulttuuri-
kaupungiksi, josta löytyy vaikka mitä. Sikäläisten mukaan myös maailman paras konserttisali. Koko ajan myllätään paikkoja, rakennetaan uutta ja entisöidään vanhaa.

Leipzigin vanha jättimäinen rautatieasema hienoine ostoskatuineen on kuitenkin vaikuttavin kokemus.

pajen